



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Jiří Derflem ve věci

žalobkyně: **J. K.**, narozená dne X
zastoupená obecnou zmocněnkyní E. K.
obě bytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 1, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 6. 2024, č. j. MPSV-2024/148099-916,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 6. 2024, č. j. MPSV-2024/148099-916, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Ústí nad Labem, kontaktního pracoviště Ústí nad Labem (dále jen „úřad práce“) ze dne 15. 1. 2024, č. j. 9239/2024/UUA (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím úřad práce podle zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o sociálních službách“) zamítl návrh žalobkyně na změnu výše přiznaného příspěvku na péči a zároveň snížil žalobkyni příspěvek na péči

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

z 12 800 Kč na 880 Kč měsíčně od února 2024 (I. stupeň závislosti – lehká závislost – pro osoby starší 18 let věku).

Žaloba

2. Žalobkyně nejprve v žalobě detailně popsala dosavadní průběh správního řízení a uvedla, že napadené rozhodnutí je v rozporu s § 3, § 36, § 50 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) ve spojení s § 8, § 9 a § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách. Nezákonnost napadeného rozhodnutí žalobkyně spatřovala v tom, že napadené rozhodnutí bylo založeno na posudku o posouzení závislosti, který není jednoznačný, úplný a přesvědčivý. A to zejména ve vztahu k posudkovému závěru o podstatném zlepšení objektivního stavu žalobkyně. Zdůraznila, že žalovaný se s jednoznačností a úplností posudku přesvědčivě nevypořádal, řádně nehodnotil zjištění ze sociálního šetření provedeného v jejím přirozeném prostředí a nijak je nekomparoval s posudkem posudkové komise a dále se též nevypořádal s důvody údajné nepotřebnosti jejího vyšetření.
3. K odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalobkyně nejprve uvedla, že je založeno na přepisu nosných částí posudku posudkové komise a konstatování obecných pravidel aplikace zákonných ustanovení. Dle jejího názoru má odůvodnění formulářovou povahu, neboť totožná odůvodnění se objevují ve všech rozhodnutích ve věcech příspěvků na péči. Žalobkyně namítla, že rozhodnutí není založeno na principu individualizace a postrádá jakékoliv důvody vztahující se k vyhodnocení přesvědčivosti a věrohodnosti posudku a vyhodnocení individuálních okolností jejího případu vyplývajících ze záznamu ze sociálního šetření a z jejích stanovisek vyjádřených v odvolání. Konstatovala, že žalovaný místo vypořádání konkrétních okolností případu přebíral do rozhodnutí posudkové zhodnocení.
4. Konstatování žalovaného, že posuzování závislosti je založeno na hodnocení funkčních důsledků zdravotního postižení žalobkyně označila za notorietu, která však nic nevypovídá o naplnění kritérií nároku v individuálním případě. Uvedla, že konkrétní funkční dopady nejsou zhodnoceny ani v podkladovém posudku. Namítla, že posudková komise nezhodnotila její zdravotní stav individualizovaně, ale u každé životní potřeby pouze konstatovala arbitrárně vybraná obecná kritéria. Dle žalobkyně v odůvodnění napadeného rozhodnutí rovněž absentují uchopitelná kritéria na jejichž základě žalovaný vyhodnotil, že posudek je přesvědčivý a věrohodný.
5. Žalobkyně dále namítla, že odůvodnění napadeného rozhodnutí v části, kde je uvedeno, že základní životní potřeby je nutné hodnotit v prostředí, ve kterém se posuzovaná obvykle pohybuje, je absurdní, neboť zjištění ze sociálního šetření nebyla v napadeném rozhodnutí ani posudku vůbec zhodnocena. Taktéž v nich není ani z části naznačeno, jaká zjištění byla výsledkem sociálního šetření a nakolik byla či nebyla v rozporu s lékařským posouzením zdravotního stavu a funkčních důsledků zdravotních postižení žalobkyně. V této souvislosti žalobkyně poznamenala, že dle Instrukce Ministerstva práce a sociálních věcí č. 15/2016 je posudková komise povinna případné rozpory mezi sociálním šetřením a lékařskou dokumentací vysvětlit. Za přesvědčivé nelze dle žalobkyně považovat pouhé konstatování, že údaje v sociálním šetření jsou či nejsou v souladu se zdravotním stavem. Poznamenala, že posudková komise řádné zjištění ze sociálního šetření nekonstatovala, neprovedla jejich komparaci s objektivním zdravotním stavem a ani neuvedla žádné argumenty, dle kterých by bylo možno uzavřít, že konkrétní výsledky sociálního šetření jsou posudkově irelevantní. Žalobkyně měla za to, že žalovaný zatížil napadené rozhodnutí procesní vadou, neboť ani

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

v odvolacím řízení nedoplnil dokazování o tento podklad, když výsledky ze sociálního šetření nebyly řádně zohledněny ani v prvostupňovém rozhodnutí.

6. Dále žalobkyně zdůraznila, že ani v části údajného nezhoršení zdravotního stavu není posudek přesvědčivý. Zejména žalovaný nijak neodůvodnil snížení stupně závislosti, jehož neopominutelnou podmínkou mělo být podstatné zlepšení zdravotního stavu a jeho funkčních dopadů. Dodala, že ani posudková komise se nijak nevyjádřila ke skutečnostem, které lze považovat za příčinu podstatného zlepšení míry její soběstačnosti. Žalobkyně v této souvislosti rovněž namítala, že její zdravotní stav byl hodnocen nesprávně obsazenou posudkovou komisí, neboť v ní nebyl zastoupen lékař z oboru ortopedie či protetika a ani s ním nebyla provedena externí konzultace. Podotkla, že jednání posudkové komise se uskutečnilo dne 20. 5. 2024, avšak dlouhodobost jejího nepříznivého zdravotního stavu, který se rozvinul v prosinci 2023, byla hodnocena na základě lékařských zpráv z února 2024, přičemž posudková komise si nijak neověřila její zdravotní stav ke dni svého jednání. Žalobkyně dodala, že neexistenci zlepšení zdravotního stavu výslovně uplatnila jako odvolací důvod, přičemž žalovaný se s tímto nijak nevypořádal.
7. Žalobkyně dále uvedla, že si je vědoma skutečnosti, že vlastní vyšetření posuzované osoby není v řízení o příspěvku na péči povinným podkladem pro posouzení zdravotního stavu a dále poukázala na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu. Měla však za to, že provedení vlastního vyšetření bylo významné, neboť posudková komise nijak nezhodnotila, k jakému posudkově relevantnímu zlepšení jejího zdravotního stavu a jeho funkčních důsledků došlo v mezidobí od posledního posouzení závislosti a neuvedla jaké aktivity je již nyní schopna zvládat.
8. Žalobkyně namítla, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, o němž nejsou pochybnosti. Uvedla, že hodnocení neuznáných základních životních potřeb je v rozporu s hodnocením uznaných základních životních potřeb, u nichž posudková komise rámcově vymezila, které konkrétní aktivity žalobkyně samostatně nezvládá. Dle žalobkyně posudková komise rovněž zcela ignorovala skutečnost, že zvládání životní potřeby musí být hodnoceno na úrovni každé jednotlivé aktivity, přičemž nevládnutí i jediné aktivity znamená nezvládnutí příslušné základní životní potřeby.
9. Dále uvedla, že nezvládá základní životní potřeby orientace, komunikace, stravování, oblékání a obouvání a tělesná hygiena. K orientaci sdělila, že trpí vážnou poruchou paměti (dlouhodobou i krátkodobou), což se odráží v diagnóze organické poruchy odpovídající lehké mentální retardaci. Ke komunikaci uvedla, že pravděpodobně v důsledku medikace duševní poruchy není schopna hovořit srozumitelnou řečí. Většinu slov komolí, rozumí jí pouze pečující osoba, fakticky jí musí při kontaktu s třetími osobami tlumočit. V rámci stravování si není schopna sama stravu naservírovat a přemístit ji na místo konzumace, a to v důsledku ortopedického postižení. Není schopna přenést nádobí, vypadává jí z rukou a v minulosti se při pokusu o manipulaci s varnou konvicí opařila. K oblékání a obouvání sdělila, že v důsledku ortopedického postižení není schopna se obout/zout ani obléct/svléct. Přímoou příčinou ortopedického postižení si rovněž není schopna obstarat tělesnou hygienu, neboť byt nemá k dispozici bezbariérovou koupelnu. Není sama schopna vstoupit do vany (přesouvá jí pečující osoba), není schopna umýt si vlasy a záda ani si ošříhat nehty.
10. Žalobkyně poznamenala, že napadené rozhodnutí je v rozporu s veřejně politickým cílem deinstitucionalizace péče o osoby se zdravotním postižením, jehož gestorem je právě žalovaný. Nedošlo k žádnému pozitivnímu progresu jejího zdravotního stavu, který by

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

odůvodňoval snížení příspěvku na péči. Napadeným rozhodnutím byla přímo vystavena riziku nezbytné ústavní péče v domově pro osoby se zdravotním postižením, a to v situaci kdy je zcela odkázána na každodenní a celodenní péči pečující osoby, která z tohoto důvodu nemůže vykonávat jakoukoli formu výdělečné činnosti. Napadeným rozhodnutím tedy došlo k podstatnému propadu příjmů rodiny. Podotkla, že zmocněnkyni žalobkyně bylo při telefonickém kontaktu s žalovaným doporučeno, aby žalobkyni umísťovala do stacionáře a během této doby chodila do práce. Žalobkyně navrhla, aby soud k posouzení jejího zdravotního stavu nechal vypracovat revizní posudek.

Vyjádření žalovaného k žalobě

11. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž zrekapituloval průběh správního řízení a navrhl žalobu zamítnout. Žalovaný dodal, že ve správním řízení bylo postupováno v souladu s platnými právními předpisy. Podotkl, že posudková komise zasedala v odborném složení za přítomnosti lékaře z oboru psychiatrie. Žalovaný považoval posudek za odborný, stěžejní a úplný důkazní prostředek, na jehož základě bylo možné rozhodnout. Poznamenal, že je plně v kompetenci předsedy posudkové komise, jakou odbornost přisedícího lékaře zvolí do komise. Uvedl, že hodnocení zdravotního stavu je plně v kompetenci příslušné posudkové komise, o jejíž odbornosti nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaný připomněl, že posouzení zdravotního postižení z hlediska splnění podmínek nároku na příspěvek na péči je věcí čistě medicínskou, k níž nemá správní orgán potřebné odborné znalosti.
12. Dle žalovaného ze spisové dokumentace vyplývá, že příspěvek na péči ve III. stupni závislosti byl žalobkyni přiznán s tím, že byl předpoklad zlepšení mobility a po oprotézování i zlepšení některých úkonů soběstačnosti. V rámci nového posouzení zdravotního stavu pak bylo zjištěno, že již není důvod pro neuznání základních životních potřeb stravování, oblékání a obouvání, tělesná hygiena a výkon fyziologické potřeby. Žalovaný konstatoval, že toto zjištění zcela nepochybně vyplynulo i ze sociálního šetření. Skutečnost, že žalobkyně nebyla přítomna při jednání posudkové komise není dle žalovaného při úplné a objektivní podkladové dokumentaci v rozporu s platnými právními předpisy.
13. Žalovaný poukázal na Instrukci Ministerstva práce a sociálních věcí č. 15/2016, kterou lze považovat za metodický pokyn. Podotkl, že při zvládání základních životních potřeb se nepřihlíží k pomoci, dohledu nebo péči. Konstatoval, že posudková komise se vyrovnala s předloženou podkladovou dokumentací a vyhodnotila ji ve vztahu k posudkovým kritériím i k odvolacím námitkám. Napadené rozhodnutí považoval za přezkoumatelné a skutkový stav za dostatečně zjištěný. Dodal, že informace uváděné v žalobě k jednotlivým základním životním potřebám zcela nesouhlasí se záznamem ze sociálního šetření, který je součástí spisové dokumentace, a který posudková komise prostudovala a objektivně vyhodnotila ve vztahu k doloženým lékařským zprávám a posudkovým kritériím.

Posouzení věci soudem

14. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobkyně nesdělila soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byla ve výzvě výslovně poučena, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.

15. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle § 72 odst. 1 s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
16. Soud přezkoumal v rámci žalobních námitek skutkový a právní stav věci a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Smyslem zákona o sociálních službách je úprava podmínek poskytování pomoci a podpory fyzickým osobám v nepříznivé sociální situaci prostřednictvím sociálních služeb a příspěvku na péči. Příspěvek na péči, který je předmětem řízení v dané věci, se podle § 7 téhož zákona poskytuje osobám závislým na pomoci jiné fyzické osoby. Tímto příspěvkem se stát podílí na zajištění sociálních služeb nebo jiných forem pomoci podle tohoto zákona při zvládání základních životních potřeb osob. Náklady na příspěvek se hradí ze státního rozpočtu. Nárok na něj má osoba, která splňuje předpoklady uvedené v § 4 odst. 1 téhož zákona (mezi účastníky není sporu o tom, že podmínky zde uvedené žalobkyně splňuje), která z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc jiné fyzické osoby při zvládání základních životních potřeb v rozsahu stanoveném stupněm závislosti podle § 8 uvedeného zákona, pokud jí tuto pomoc poskytuje osoba blízká nebo asistent sociální péče nebo poskytovatel sociálních služeb, který je zapsán v registru poskytovatelů sociálních služeb nebo dětský domov, anebo speciální lůžkové zdravotnické zařízení hospicového typu; nárok na příspěvek má tato osoba i po dobu, po kterou je jí podle zvláštního právního předpisu poskytována zdravotní péče v průběhu hospitalizace. O příspěvku rozhoduje krajská pobočka Úřadu práce. Podle § 8 uvedeného zákona osoba (starší 18 let), která vyžaduje každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby, se považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve a) stupni I (lehká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat tři nebo čtyři základní životní potřeby, b) stupni II (středně těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat pět nebo šest základních životních potřeb, c) stupni III (těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat sedm nebo osm základních životních potřeb, d) stupni IV (úplná závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat devět nebo deset základních životních potřeb. Dle § 9 uvedeného zákona se při posuzování stupně závislosti hodnotí schopnost zvládat tyto základní životní potřeby: mobilita, orientace, komunikace, stravování, oblékání a obouvání, tělesná hygiena, výkon fyziologické potřeby, péče o zdraví, osobní aktivity a péče o domácnost. Při hodnocení schopnosti zvládat základní životní potřeby se hodnotí funkční dopad dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu na schopnost zvládat základní životní potřeby; přitom se nepřihlíží k pomoci, dohledu nebo péči, která nevyplývá z funkčního dopadu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Pro uznání závislosti v příslušné základní životní potřebě musí existovat příčinná souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopnosti zvládat základní životní potřebu v přijatelném standardu. Funkční schopnosti se hodnotí s využíváním zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využíváním

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení v domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku. Bližší vymezení schopností zvládat základní životní potřeby a způsob jejich hodnocení stanoví prováděcí právní předpis (§ 9 odst. 4, 5 a 6 téhož zákona).

18. V § 1 odst. 4 vyhlášky č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách, (dále jen „vyhláška“) je uvedeno, že za neschopnost zvládání základní životní potřeby se považuje stav, kdy porucha funkčních schopností dosahuje úrovně úplné poruchy nebo poruchy těžké, kdy i přes využívání zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využívání běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku nelze zvládnout životní potřebu v přijatelném standardu. Za neschopnost zvládání základní životní potřeby se považuje rovněž stav, kdy režim nařízený odborným lékařem poskytujícím specializované zdravotnické služby neumožňuje provádění základní životní potřeby v přijatelném standardu. Přijatelným standardem se rozumí zvládání základní životní potřeby v kvalitě a způsobem, který je běžný a obvyklý, a který umožňuje, aby tato potřeba byla zvládnuta bez každodenní pomoci jiné osoby.
19. Bližší vymezení schopností zvládat základní životní potřeby a způsob jejich hodnocení stanoví vyhláška. Dle § 2 odst. 1 vyhlášky se při hodnocení schopnosti osoby zvládat základní životní potřeby posuzuje, zda z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je rozsah duševních, mentálních, tělesných a smyslových funkčních schopností dostatečný k pravidelnému zvládání základní životní potřeby a zda je fyzická osoba schopna rozpoznat, provést a zkontrolovat správnost zvládnutí základní životní potřeby. Přitom se přihlíží k tomu, zda dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav trvale ovlivňuje funkční schopnosti, k výsledku rehabilitace a k adaptaci na zdravotní postižení. Dle § 2a vyhlášky, pokud osoba není schopna z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu zvládat alespoň jednu z aktivit, která je pro schopnost zvládat základní životní potřebu vymezena v příloze č. 1 k této vyhlášce, není schopna základní životní potřebu zvládat, a to bez ohledu na příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.
20. V příloze č. 1 vyhlášky jsou vymezeny schopnosti zvládat základní životní potřeby.
21. Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**mobilita**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna zvládat vstávání a usedání, stoj, zaujímat polohy, pohybovat se chůzí krok za krokem, popřípadě i s přerušováním zastávkami, v bytě a běžném terénu v dosahu alespoň 200 m, a to i po nerovném povrchu, otevírat a zavírat dveře, chůzí po schodech v rozsahu jednoho patra směrem nahoru i dolů, nastupovat a vystupovat z dopravních prostředků včetně bariérových, a používat je.
22. Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**orientace**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna poznávat a rozeznávat zrakem a sluchem, mít přiměřené duševní kompetence, orientovat se časem, místem, orientovat se v přirozeném sociálním prostředí a v obvyklých situacích a přiměřeně v nich reagovat.
23. Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**komunikace**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna vyjadřovat se srozumitelně mluvenou řečí a dorozumět se jejím prostřednictvím s jinými osobami v rozsahu běžné slovní zásoby odpovídající věku a sociálnímu postavení, chápat obsah přijímaných a sdělovaných zpráv, vytvářet rukou psanou krátkou zprávu, porozumět všeobecně používaným základním obrazovým symbolům nebo zvukovým signálům, používat běžné komunikační prostředky.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

24. Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**stravování**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna vybrat si ke konzumaci hotový nápoj a potraviny, nalít nápoj, stravu rozdělit na menší kousky a naservírovat ji, dodržovat stanovený dietní režim, konzumovat stravu v obvyklém denním režimu, přemístit nápoj a stravu na místo konzumace.
25. Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**oblékání a obouvání**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna vybrat si oblečení a obutí přiměřené okolnostem, rozeznat rub a líc oblečení a správně je vrstvit, oblékat se a obouvat se, svlékat se a zouvat se, manipulovat s oblečením v souvislosti s denním režimem.
26. Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**tělesná hygiena**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna použít hygienické zařízení, dodržovat tělesnou hygienu, mýt si a osušovat si jednotlivé části těla, provádět celkovou hygienu, česat se, provádět ústní hygienu, holit se.
27. Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**výkon fyziologické potřeby**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna včas používat WC, zaujmout vhodnou polohu, vyprázdnit se, provést očistu, používat hygienické pomůcky.
28. Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**péče o zdraví**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna dodržovat stanovený léčebný režim, provádět stanovené preventivní, léčebné a léčebně rehabilitační a ošetrovatelské postupy a opatření a používat k tomu potřebné léky nebo pomůcky, rozpoznat zdravotní problém a v případě potřeby vyhledat nebo přivolat pomoc.
29. Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**osobní aktivity**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna navazovat kontakty a vztahy s jinými osobami, plánovat a uspořádat osobní aktivity, styku se společenským prostředím, stanovit si a dodržet denní program, vykonávat aktivity obvyklé věku a prostředí jako např. vzdělávání, zaměstnání, volnočasové aktivity, vyřizovat své záležitosti.
30. Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**péče o domácnost**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna nakládat s penězi v rámci osobních příjmů a domácnosti, manipulovat s předměty denní potřeby, obstarat si běžný nákup, ovládat běžné domácí spotřebiče, uvařit si jednoduché teplé jídlo a nápoj, vykonávat běžné domácí práce, nakládat s prádlem, mýt nádobí, obsluhovat topení a udržovat pořádek.
31. K otázce posuzování nároků na příspěvek na péči se opakovaně vyjadřoval i Nejvyšší správní soud, a to např. ve svém rozsudku ze dne 23. 9. 2009, č. j. 4 Ads 57/2009-53, z něhož plyne, že posouzení stupně závislosti osoby pro účely rozhodování o příspěvku na péči v řízení v prvním stupni i v řízení odvolacím musí vycházet z hodnocení všech podkladů uvedených v § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách, přičemž na výsledný lékařský posudek, který je v tomto řízení stěžejním důkazem, je třeba klást požadavek úplnosti a přesvědčivosti. Nenaplnění těchto požadavků je vadou řízení před správním orgánem ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.
32. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobkyni byl rozhodnutím úřadu práce ze dne 23. 5. 2022, č. j. 93036/2022/UUA, přiznán příspěvek na péči ve výši 12 800 Kč měsíčně od března 2022. Dne 6. 9. 2023 podala žalobkyně návrh na změnu výše přiznaného příspěvku na péči. Následně bylo dne 25. 9. 2023 provedeno v místě bydliště žalobkyně sociální šetření.
33. Dne 27. 11. 2023 byl vypracován posudek o zdravotním stavu žalobkyně posudkovým lékařem MUDr. V. C. Posudkový lékař konstatoval, že žalobkyně nezvládá základní životní potřeby péče o zdraví, osobní aktivity a péče o domácnost. Dle posudkového lékaře tedy

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalobkyně nevládala tři základních životních potřeby. Na základě uvedeného hodnocení bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí ze dne 15. 1. 2024, kterým byl zamítnut návrh žalobkyně na změnu výše příspěvku na péči a současně byl žalobkyni snížen příspěvek na péči z částky 12 800 Kč na částku 800 Kč měsíčně od února 2024. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně včasné odvolání.

34. Žalovaný následně v odvolacím řízení nechal posudkovou komisi zpracovat posudek o stupni závislosti žalobkyně ze dne 20. 5. 2024. Z tohoto posudku vyplynulo, že žalobkyně nevládá čtyři základní životní potřeby – mobilita, péče o zdraví, osobní aktivity a péče o domácnost. Žalovaný následně na základě posudku ze dne 20. 5. 2024 vydal rozhodnutí ze dne 26. 6. 2024, č. j. MPSV-2024/148099-916, kterým zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil prvostupňové rozhodnutí.
35. Ke způsobu vypořádání žalobních bodů v rozsudku soud předně odkazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2019, č. j. 10 Azs 316/2018-60, z nichž vyplynulo, že: *„NSS úvodem poznamenává, že napadený rozsudek není nepřezkoumatelný, byť stěžovatelé na několika místech kasační stížnosti dovozují opak. Krajský soud detailně vypořádal veškeré žalobní body, jakkoliv se třeba nevyjádřil ke všem úvahám obsaženým v rámci jednotlivých žalobních bodů. Skutečnost, že se krajský soud nezabýval detailně každou dílčí námitkou uvnitř jednoho žalobního bodu, ještě nezakládá nepřezkoumatelnost rozsudku. To platí zejména u rozsáhlých žalob, jakou ostatně byla i žaloba stěžovatelů. Krajský soud nemusí nutně volit cestu vypořádání se s každou dílčí žalobní námitkou, ale naopak proti žalobě postaví právní názor, v jehož konkurenci žalobní body jako celek neobstojí. Případně svůj názor podpoří i odkazem na napadené rozhodnutí žalovaného. Pokud si tedy stěžovatelé myslí, že na jejich košatou a obsáhlou žalobu musel reagovat krajský soud ještě košatějším rozsudkem, mýlí se. Opačný závěr by směřoval k tomu, že u podání rozsáhlých, jako je i podání stěžovatelů, by bylo velmi obtížné sepsat „přezkoumatelný“ rozsudek. Takovéto pojetí nepřezkoumatelnosti by pak směřovalo k nekonečnému „ping pongu“ mezi NSS a soudy krajskými...“*
36. Ze závěrů nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, vyplynulo, že: *„Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“*
37. Soud se nejprve zabýval námitkami nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, které žalobkyně spatřovala zejména v tom, že se napadené rozhodnutí opírá o neúplné a nepřesvědčivé odůvodnění posudku posudkové komise ze dne 20. 5. 2024, má formulářový charakter, a žalovaný se nezabýval konkrétními okolnostmi případu.
38. Podle § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
39. Soud vychází z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, podle níž platí, že *„[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní věci“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100, však zároveň nelze po odvolacím orgánu požadovat, aby se vyslovil ke každé větě uvedené v odvolání; plně postačí, pokud z jeho rozhodnutí bude zřejmé, na základě jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil. Upozornit lze též na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2010, č. j. 8 As 60/2009-73, podle kterého „*účelem soudního přezkumu není lpění na formální dokonalosti správních rozhodnutí, ale účinná ochrana veřejných subjektivních práv adresátů veřejné správy.*“ Podle zdejšího názoru soudu je rovněž třeba zohlednit, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů rozhodnutí či pro jeho nesrozumitelnost skutečně toto rozhodnutí nelze meritorně přezkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64); taková situace však v projednávané věci nenastala.

40. Soud prostudoval napadené rozhodnutí a shledal, že z napadeného rozhodnutí je naprosto zřejmé, z jakých skutkových zjištění žalovaný vycházel a na základě jakého právního názoru k závěrům obsaženým ve výroku rozhodnutí dospěl. Žalobkyně v odvolání pouze stručně uvedla, že její zdravotní stav se nelepší a byla nucena absolvovat reoperaci pahýlu. Vzhledem ke skutečnosti, že odvolací námitky směřovaly do posouzení zdravotního stavu žalobkyně, nebylo podle názoru soudu pochybením žalovaného, že převážně vycházel z posudku posudkové komise ze dne 20. 5. 2024, který si nechal v rámci odvolacího řízení vypracovat a tento posudek v odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobně citoval. Žalovaný označil posudek posudkové komise za úplný, objektivní a přesvědčivý důkazní prostředek, který vycházel ze zdravotní dokumentace, odborných lékařských zpráv, výsledků sociálního šetření i z funkčních důsledků zdravotního postižení. Žalovaný zastával názor, že se posudková komise vypořádala s otázkou vlivu reoperace pahýlu na zdravotní stav žalobkyně. Soud na tomto místě zdůrazňuje, že zjištění zdravotního stavu žalobce je odbornou medicínskou otázkou, kterou nemůže soud – a v zásadě ani správní orgán – sám posoudit pro nedostatek odpovídající odborné kvalifikace, a proto se musí spoléhat na posudky předkládané k tomu kvalifikovanými odborníky – tj. posudkovými lékaři. Ani žalovaný tedy nemá medicínské vzdělání, a proto nebylo jeho pochybením, jestliže při rozhodování vycházel především z posudku posudkové komise ze dne 20. 5. 2024. Žalovaný dále v napadeném rozhodnutí uvedl, že nijak nezpochybňuje nepříznivý zdravotní stav žalobkyně, avšak v řízení o příspěvku na péči je nutno postupovat v souladu se zákonem o sociálních službách a vyhláškou, dle kterých žalobkyně splňuje vzhledem ke svému zdravotnímu stavu podmínky pro přiznání stupně závislosti I, neboť nezvládá čtyři základní životní potřeby. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností netrpí. Výhrady žalobkyně podle názoru soudu představují nesouhlas s věcnými závěry žalovaného, jimiž se soud bude zabývat níže.
41. Soud taktéž nepřisvědčil námitce žalobkyně, dle které žalovaný pochybil, když nedoplnil dokazování o výsledky sociálního šetření. Sociální šetření proběhlo dne 25. 9. 2023 v místě bydliště žalobkyně a o jeho průběhu byl pořízen Záznam ze sociálního šetření, který je součástí správního spisu. Z prvostupňového rozhodnutí rovněž je zřejmé, že tento záznam měl k dispozici posudkový lékař, když z něj ve svém posudku obsáhle citoval. Rovněž je uveden v posudku posudkové komise jako jeden z podkladů z nichž posudková komise vycházela.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

42. Žalobkyně v žalobě namítala, že s ohledem na své zdravotní postižení nezvládá kromě uznaných i základní životní potřeby orientace, komunikace, stravování, oblékání a obouvání a tělesná hygiena. Žalobkyně dále namítala, že žalovaný nijak neodůvodnil snížení stupně závislosti, jehož neopominutelnou podmínkou mělo být podstatné zlepšení zdravotního stavu a jeho funkčních dopadů. Dodala, že ani posudková komise se nijak nevyjádřila ke skutečnostem, které lze považovat za příčinu podstatného zlepšení míry její soběstačnosti. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný své závěry opřel o posudkové zhodnocení provedené posudkovou komisí, podle níž zjištěný rozsah duševních, mentálních, tělesných a smyslových funkčních schopností žalobkyně je dostatečný k pravidelnému zvládání základních životních potřeb orientace, komunikace, stravování, oblékání a obouvání a tělesná hygiena v přijatelném standardu, případně za použití facilitátorů.
43. Ve správním řízení odvolací námitky žalobkyně směřovaly s ohledem na závěry prvostupňového rozhodnutí na to, že se její zdravotní stav nezlepšil a prodělala reoperaci pahýlu, po níž trpí následnými komplikacemi. Posudková komise v posudku ze dne 20. 5. 2024 uznala žalobkyni v souladu s posudkovým lékařem Okresní správy sociálního zabezpečení Ústí nad Labem jako nezvládnuté základní životní potřeby péče o zdraví, osobní aktivity a péče o domácnost a dále uznala jako nezvládnutou základní životní potřebu mobilita.
44. Je pravdou, že posudková komise v posudku výslovně neuvedla, že došlo ke zlepšení zdravotního stavu žalobkyně, avšak z hodnocení jednotlivých životních potřeb jakož i z kontextu celého posudku vyplývá, že dle posudkové komise u žalobkyně došlo ke zlepšení jejího zdravotního stavu. Soud v této souvislosti předně podotýká, že posudek ze dne 2. 5. 2022 byl vypracován několik měsíců po úrazu žalobkyně. V tomto posudku je uvedeno, že u žalobkyně je po oprotézování předpoklad zlepšení mobility i některých úkonů sebeobslužnosti. Současně však ve vztahu k jednotlivým nezvládnutým životním potřebám nejsou v posudku uvedeny žádné konkrétní důvody jejich nezvládnutí, především nejsou uvedeny jednotlivé aktivity, které žalobkyně nebyla v rámci životních potřeb schopna vykonávat. Naopak v posudku ze dne 20. 5. 2024 se posudková komise podrobně vyjádřila k jednotlivým základním životním potřebám a rovněž uvedla, že zjištěný rozsah duševních, mentálních, tělesných a smyslových funkčních schopností žalobkyně je dostatečný k pravidelnému zvládání uvedených základních životních potřeb v přijatelném standardu, případně za použití facilitátorů. Jakkoliv lze hodnocení jednotlivých životních potřeb posudkovou komisí považovat za částečně obecné, soud podotýká, že žalobkyně v odvolání pouze obecně namítala, že nedošlo ke zlepšení jejího zdravotního stavu a nijak se k jednotlivým životním potřebám nevyjádřila, tedy neuvedla, proč jednotlivé potřeby nezvládá. Posudková komise tedy při hodnocení schopností žalobkyně zvládat jednotlivé životní potřeby nemohla reagovat na konkrétní tvrzení žalobkyně, se kterými by se podrobněji vypořádala, ale v tomto ohledu vycházela zejména ze záznamu sociálního šetření.
45. K námitce týkající se nezvládání základních životních potřeb orientace a komunikace soud předně konstatuje, že tyto životní potřeby nebyly jako nezvládnuté hodnoceny ani posudkem ze dne 2. 5. 2022. K základní životní potřebě orientace žalobkyně sdělila, že trpí vážnou poruchou paměti (dlouhodobou i krátkodobou), což se odráží v diagnóze organické poruchy odpovídající lehké mentální retardaci. Skutečnost, že tuto základní životní potřebu žalobkyně nezvládá uvedla poprvé až v žalobě. Informace, že by žalobkyně trpěla závažnou poruchou paměti rovněž nevyplývá ze sociálního šetření ze dne 25. 9. 2023 ani ze sociálního

šetření ze dne 23. 3. 2022. Ke komunikaci žalobkyně v žalobě uvedla, že pravděpodobně v důsledku medikace duševní poruchy není schopna hovořit srozumitelnou řečí, většinu slov komolí, rozumí jí pouze pečující osoba, fakticky jí musí při kontaktu s třetími osobami tlumočit. Rovněž nezvládání této životní potřeby uvedla žalobkyně prvně až v žalobě. Za podstatné soud považuje, že ze záznamu ze sociálního šetření ze dne 25. 9. 2023 vyplývá, že verbální komunikace je u žalobkyně s lehčími obtížemi, ale domluví se. Pokud se žalobkyně při mluvení soustředila, bylo jí lépe rozumět. Hovořila a odpovídala v jednoduchých větách. Dále je uvedeno, že žalobkyně si píše s lidmi na Facebooku. Soud v této souvislosti rovněž připomíná, že v odvolání žalobkyně toliko uvedla, že se její zdravotní stav nelepší a že došlo ke komplikacím v souvislosti s reoperací pahýlu. Nijak však nenamítala, že by již nebyla schopna zvládat základní životní potřeby orientace a komunikace, které byly dříve uznány jako zvládnuté. Posudková komise v posudku taktéž konstatovala, že nálezy doložené v průběhu odvolacího řízení nedeklarují změnu zdravotního stavu ve smyslu zhoršení. Soud proto tyto námitky vyhodnotil jako nedůvodné.

46. Dále se soud zabýval námitkou, dle které žalobkyně nezvládá základní životní potřebu stravování. Žalobkyně v této souvislosti namítala, že není schopna si sama stravu naservírovat a přemístit ji na místo konzumace, není schopna přenést nádoby, neboť jí vypadává z rukou. Tato tvrzení žalobkyně uvedená v žalobě, jsou však v rozporu s informacemi vyplývajících ze sociálního šetření, dle kterého si žalobkyně u stolu zvládne namazat pečivo, potraviny si vybalí. Na kuchyňské lince si uvaří kávu, čaj a přendá na stůl. U stolu si nalije pití, podá hrnek a napije se. Rovněž pomáhá při vaření, kdy např. pokrájí zeleninu či oloupe brambory. K této životní potřebě posudková komise uvedla, že žalobkyně je schopna vybrat si hotovou stravu v pevném i tekutém stavu a dát na talíř, nalít nápoj, posunout na místo konzumace, najíst se příborem a napít se. Základní životní potřebu stravování proto soud vyhodnotil jako dostatečně a přesvědčivě odůvodněnou.
47. Ve vztahu k základní životní potřebě oblékání a obouvání žalobkyně namítala, že v důsledku ortopedického postižení není schopna se obout/zout ani obléct/svléct. I toto tvrzení žalobkyně nekoresponduje se záznamem ze sociálního šetření ze dne 25. 9. 2023, dle kterého se žalobkyně sama celkově oblékne, přičemž matka ji pomáhá pouze s ponožkou. Sama si zapne knoflík, zip a nazuje si pantofle. Obuv využívá sporadicky. Posudková komise v této souvislosti uvedla, že rozsah duševních, mentálních, tělesných a smyslových funkčních schopností je dostatečný k pravidelnému zvládání této životní potřeby. K oblékání a obouvání se podrobně vyjádřil posudkový lékař v posudku ze dne 27. 11. 2023, ve kterém uvedl, že neschopnost obléct si ponožku a obout se, se vzhledem k udávané schopnosti ostříhat si nehty na noze jeví jako nepravděpodobná. Tuto námitku soud taktéž neshledal důvodnou.
48. Žalobkyně rovněž namítala, že příčinou ortopedického postižení si není schopna obstarat tělesnou hygienu, neboť byt nemá k dispozici bezbariérovou koupelnu. Není sama schopna vstoupit do vany (přesouvá jí pečující osoba), není schopna umýt si vlasy a záda ani si ostříhat nehty. Zvládáním tělesné hygieny se posudková komise podrobně zabývala posudku ze dne 20. 5. 2024, ve kterém mimo jiné uvedla, že žalobkyně je schopna se umýt u umyvadla, manipulovat s baterií, učesat se nebo pečovat o ústní hygienu za pomoci různých pomůcek např. přidržovacích madel v koupelně, sedáku u umyvadla nebo ve sprše. Posudková komise rovněž uvedla, že pomoc se vstupem a výstupem ze sprchového koutu není posudkově rozhodná, přičemž současně pro posouzení není podstatné, zda posuzovaná osoba provádí základní životní potřeby sama či nikoli, případně sdělení, že základní životní potřeby

nezvládá, ale fakt, zda funkce pohybového aparátu, duševní a smyslové funkce a celkový zdravotní stav jí umožňují tyto základní životní potřeby zvládat v přijatelném standardu, tj. akceptovatelným alternativním způsobem, a to i za pomoci běžně dostupných pomůcek, předmětů denní potřeby nebo vybavení domácnosti. Posudková komise rovněž uvedla, že tuto životní potřebu neuznala jako nezvládnutou, neboť se v případě žalobkyně nejedná o těžkou poruchu funkce obou horních končetin, ztrátu zraku ani duševních kompetencí bránících provedení celkové hygieny. Ze sociálního šetření dále vyplývá, že žalobkyně si nehty na noze stříhá sama, jinak jí nehty stříhá matka, ale zvládla by to i sama. Z výše uvedeného je dle soudu zřejmé, že pomoc se vstupem do vany není posudkově významná a ke schopnosti provést celkovou hygienu, tedy i umýt si vlasy, posudková komise uvedla, že žalobkyni v nezvládnutí této životní potřeby její zdravotní stav nebránil. Dle názoru soudu není důvod proč by žalobkyně nebyla schopna umýt si záda a vlasy.

49. Soud shrnuje, že posudek posudkové komise ze dne 20. 5. 2024 se opíral o dostatečné podklady, o výsledky sociálního šetření ze dne 25. 9. 2023, spisovou dokumentaci a lékařské zprávy zaslané žalobkyní. Posudek se vyjadřuje ke všem základním životním potřebám, závěrům ze sociálního šetření a posudková komise své závěry dostatečným způsobem odůvodnila. Soud tedy shledal posudek posudkové komise ze dne 20. 5. 2024 přesvědčivým, úplným a objektivním. Posudkem posudkové komise došlo dle soudu k dostatečné objektivizaci zdravotního stavu žalobkyně a jejích schopností zvládat základní životní potřeby. Námitku nedostatečného zhodnocení zdravotního stavu žalobkyně a porušení § 3 správního řádu tedy soud shledal nedůvodnou.
50. Soud zdůrazňuje, že pokud došlo ke zhoršení jejího zdravotního stavu, může žalobkyně opětovně požádat o změnu výše přiznaného příspěvku na péči. V rámci tohoto řízení by pak bylo znovu hodnoceno, zda je z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu rozsah duševních, mentálních, tělesných a smyslových funkčních schopností žalobkyně dostatečný k pravidelnému zvládání základních životních potřeb a zda je schopna rozpoznat, provést a zkontrolovat správnost zvládnutí základních životních potřeb.
51. Soud se dále zabýval námitkou žalobkyně, že při jednání posudkové komise nebyla provedena lékařská prohlídka jejího zdravotního stavu.
52. Podle § 16b odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o organizaci“), jsou posudkové komise ministerstva nejméně tříčlenné. Předsedou posudkové komise může být jen lékař. Předseda posudkové komise a tajemník posudkové komise jsou vždy zaměstnanci zařazení k výkonu práce v ministerstvu; tajemník je členem posudkové komise. Dalšími členy posudkové komise jsou odborní lékaři jednotlivých klinických oborů.
53. Podle § 16b odst. 2 zákona o organizaci je posudková komise ministerstva schopna jednat a usnášet se, je-li přítomen posudkový lékař, který je předsedou této komise, tajemník a další lékař. Posudková komise ministerstva se usnáší většinou hlasů; při rovnosti hlasů rozhoduje hlas jejího předsedy.
54. Podle § 16b odst. 3 zákona o organizaci posudkový lékař, který je předsedou posudkové komise ministerstva, řídí jednání této komise, určuje její konkrétní složení a rozhoduje o zařazení jednotlivých případů na pořad jednání komise.
55. V rozsudku ze dne 8. 11. 2018, č. j. 10 Ads 248/2017-61, Nejvyšší správní soud uvedl, že úkolem posudkových lékařů posudkových komisí Ministerstva práce a sociálních věcí je

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pouze posudkové zhodnocení nálezů klinických lékařů, které jsou podkladem pro posudek, a nikoli vyšetřování posuzovaných osob. Vyšetření posuzované osoby není zákonem předepsáno, orientační vyšetření při jednání je vhodné provést v případě pochybnosti o průkaznosti některého z nálezů.

56. Krajský soud v Ostravě k tomu v rozsudku ze dne 23. 7. 2015, č. j. 20 Ad 34/2015-26, doplnil, že „[t]aková okolnost případu, která vyžaduje přímé vyšetření žalobkyně posudkovými orgány, by bezesporu připadala do úvahy při odlišnosti posouzení schopnosti žalobkyně zvládat základní životní potřeby. Tyto odlišnosti mohou být vyjádřeny v rozdílném hodnocení sociální pracovnící oproti názoru posudkového orgánu nebo rozdíly popsané odbornými lékařskými nálezy.“
57. Soud nejprve uvádí, že v zákoně o organizaci je upraveno složení a usnášení posudkové komise, pravomoc předsedy posudkové komise a přítomnost třetích osob při jednání posudkové komise, přičemž v právních předpisech není výslovně uvedeno, že jednání komise při posouzení stupně závislosti osoby na pomoci jiné fyzické osoby v řízení o příspěvku na péči má být posuzovaná osoba přítomna.
58. Vzhledem ke skutečnosti, že v právních předpisech České republiky není nikde výslovně uvedeno, že jednání komise při posouzení stupně závislosti osoby na pomoci jiné fyzické osoby v řízení o příspěvku na péči musí být posuzovaná osoba přítomna, je v kompetenci předsedy posudkové komise a jejích členů, posuzovanou osobu k jednání nepozvat. Uvedené platí za předpokladu, že posudková komise má k dispozici dostatečné množství podkladů, na jejichž základě lze vyhotovit posudek, aby došlo k dostatečnému zjištění skutkového stavu podle § 3 správního řádu. Vzhledem k tomu, že posudková komise měla v daném případě k dispozici dostatečnou podkladovou dokumentaci, mohla zdravotní stav posoudit i bez přítomnosti žalobkyně. Soud neshledal tuto námitku žalobkyně jako důvodnou.
59. Dále se soud zabýval námitkou žalobkyně, že posudková komise byla nesprávně obsazena, neboť v ní nebyl zastoupen lékař z oboru ortopedie či protetiky. Jak již soud výše uvedl, dle § 16b zákona o organizaci určuje složení posudkové komise její předseda. Podle posudku ze dne 27. 11. 2023 byla rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně paranoidní schizofrenie. Z tohoto důvodu dle soudu předseda posudkové komise nepochybil, když jako členku posudkové komise určil specialistku z oboru psychiatrie. Tato námitka tedy není důvodná. V této souvislosti soud dále uvádí, že z posudku posudkové komise je zřejmé, že posudková komise posuzovala zdravotní stav žalobkyně ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí, tj. ke dni 15. 1. 2024. Posudková komise tedy nepochybila, když vycházela z lékařských zpráv předložených žalobkyní v únoru 2025 a neověřila si zdravotní stav žalobkyně ke dni svého jednání.
60. K námitce žalobkyně, dle které je napadené rozhodnutí v rozporu s veřejně politickým cílem deinstitucionalizace péče o osoby se zdravotním postižením, soud uvádí, že soudy ve správním soudnictví poskytují ochranu veřejným subjektivním právům fyzických osob, které tvrdí, že byly na těchto svých právech zkráceny buď přímo napadeným rozhodnutím, nebo v důsledku porušení svých procesních práv v předcházejícím řízení. Tato námitka tedy není důvodná, neboť se nijak nevztahuje k veřejným subjektivním právům žalobkyně.
61. Soud podle § 52 odst. 1 s. ř. s. neprovedl žalobkyní navržený důkaz vypracováním revizního posudku, a to pro nadbytečnost, neboť žalobkyně nijak relevantně nezpochybnila závěry posudku posudkové komise ze dne 20. 5. 2024, ze kterého vycházel při svém rozhodování žalovaný a který soud shledal úplným, objektivním a přesvědčivým.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

62. Žalobu vyhodnotil soud v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
63. Současně soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 17. března 2025

JUDr. Jiří Derfl v. r.
samosoudce